

prof. dr hab. Tomasz KOŚMIDER
Uniwersytet WSB Merito
w Poznaniu

Warszawa, 19.04.2025 r.

RECENZJA

**rozprawy doktorskiej mgr Małgorzaty Terleckiej-Maciejewskiej
pt.: *Przygotowanie samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej na
potrzeby obronne państwa***

przygotowanej pod kierunkiem naukowym
prof. dr. hab. Roberta Sochy (promotor pomocniczy dr Łukasz Czekaj)

Sprostanie współczesnym wyzwaniom i zagrożeniom wymaga nowoczesnej organizacji systemu bezpieczeństwa narodowego, w którym istotne miejsce zajmuje problematyka dotycząca ochrony ludności in extenso, a w sposób szczególny przed działaniami, które bezpośrednio godzą w życie i zdrowie ludzi. Przeciwdziałanie potencjalnym zagrożeniom bezpieczeństwa zarówno personalnego, jak i strukturalnego wymaga posiadania systemowych rozwiązań gwarantujących szybkie i sprawne działanie w każdych warunkach oraz w reakcji na różnego typu zagrożenia i kryzysy. Nie jest to możliwe bez zaangażowania wielu podmiotów funkcjonujących w przestrzeni publicznej do działań w sposób adaptatywny, a nie reaktywny.

Fundamentem bezpieczeństwa musi być więc system obronno-ochronny państwa ujęty w nowoczesne ramy organizacyjne umożliwiające skuteczne przeciwdziałanie potencjalnym zagrożeniom zarówno w wymiarze militarnym, jak i pozamilitarnym. Przy takim ujęciu problemowym ważną rolę odgrywa bezpieczeństwo zdrowotne powiązane z pozostałymi dziedzinami bezpieczeństwa, a w sposób szczególny, w warunkach polskich, kierunki doskonalenia przygotowań samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej do realizacji zadań w warunkach zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa państwa. W kontekście oceny ich działania, podobnie jak w odniesieniu do innych instytucji, niezwykle ważna pozostaje ich funkcjonalność. Na problem ten należy patrzeć przez pryzmat stabilności, skuteczności, mobilności oraz przewidywalności. Zmieniający się charakter zagrożeń wymaga nieustannego i systematycznego doskonalenia metod działania prowadzących do zapobiegania lub

przynajmniej ograniczania potencjalnych niebezpieczeństw. Nie należy przy tym zapominać, że poziom bezpieczeństwa personalnego i strukturalnego uzależniony jest od oddziaływania różnych czynników, także związanych z bezpieczeństwem zdrowotnym. Wiąże się z tym potrzeba budowania strategii działania oraz algorytmów reagowania instytucjonalnego.

Problematyka ta ze względu na konieczność przygotowania instytucji i służb do skutecznych działań w sytuacji globalnej ekspansji ryzyka wymaga szczególnego zainteresowania zarówno analityków bezpieczeństwa, jak i decydentów odpowiedzialnych za pożądany poziom bezpieczeństwa personalnego i strukturalnego, tym bardziej, że ciągle brakuje precyzyjnych zasad współdziałania podmiotów leczniczych, w tym SPZOZ-ów z pozostałymi elementami systemu obronnego państwa.

Zamysł przeanalizowania przez Panią mgr Małgorzatę Terlecką-Maciejewską problemu przygotowania samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej na potrzeby obronne państwa doskonale wpisuje się w ten nurt rozważań. Trudno sobie wyobrazić systemowy wymiar przygotowań obronnych państwa, bez właściwie funkcjonujących podmiotów leczniczych. Rozpatrywany problem jest niezwykle interesujący i co ważne użyteczny z punktu widzenia bezpieczeństwa narodowego. Aktualny stan dorobku polskiej historiografii nie pozwala na udzielenie pełnej odpowiedzi na pytania badawcze sprecyzowane w dysertacji.

Zaproponowane w pracy doktorskiej ujęcie problemowe umożliwia wyciągnięcie interesujących wniosków dotyczących tego wymiaru problemowego zarówno w odniesieniu do obowiązujących przepisów, jak i całego zakresu zadaniowego. Podjęcie badań ukierunkowanych na kwestię funkcjonowania samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej w kontekście potrzeb obronnych państwa jest ważne zarówno ze względu na praktyczny aspekt związany z bezpieczeństwem zdrowotnym, jak i rozwoju dyscypliny naukowej jaką są nauki o bezpieczeństwie.

W recenzji oceniony zostanie stopień realizacji przez mgr Małgorzatę Terlecką-Maciejewską wymagań stawianych pracom doktorskim w art. 187 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2023 r., poz. 742 ze zm.). Uwzględniając te wskazania w ocenie recenzowanej pracy doktorskiej uwzględnione zostaną następujące aspekty:

- oryginalność rozwiązania problemu badawczego;
- ogólna wiedza teoretyczna Autorki w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie;
- umiejętność prowadzenia przez Autorkę dysertacji samodzielnych badań naukowych.

Dokonując oceny rozprawy koncentrowano się na wyborze tematyki oraz jej znaczeniu z punktu widzenia rozwoju nauk o bezpieczeństwie, przedmiocie badań, sformułowanego celu pracy, wygenerowanych problemach badawczych i hipotezie oraz zastosowanych metodach badawczych, a także wnioskach i rekomendacjach płynących z badań.

Oryginalność rozwiązania problemu naukowego

Wymagania stawiane rozprawom doktorskim odnośnie do oryginalności rozwiązania problemu naukowego wskazują na konieczność poddania ocenie zastosowanego warsztatu metodologicznego, przede wszystkim wygenerowanego problemu badawczego i przyjętej hipotezy, jak również precyzyjnego określenia samego celu. W dysertacji przyjęto, że celem poznawczym będzie diagnoza przygotowań samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej do działania w warunkach zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny. Cel użyteczny został z kolei sprowadzony do wskazania kierunków doskonalenia przygotowań samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej do realizacji zadań w warunkach zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny. Należy podkreślić, że na przyjęcie tak zdefiniowanego celu prowadzonych badań, a także określenie przyjętych założeń badawczych istotny wpływ miało doświadczenie zawodowe Doktorantki.

Główny problem badawczy zawarty został w pytaniu: *W jakich obszarach zasadne jest doskonalenie przygotowań samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej do realizacji zadań w warunkach zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny?*

By znaleźć odpowiedź na tak zdefiniowany problem Autorka sformułowała kilka problemów szczegółowych, a mianowicie:

- *Jaka jest organizacja ochrony zdrowia w Polsce?*

- *Jakie jest miejsce i rola samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej w systemie obronnym Rzeczypospolitej Polskiej?*
- *Jak są realizowane przygotowania obronne w samodzielnych publicznych zakładach opieki zdrowotnej?*
- *Jak doskonalić przygotowania samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej do działania w warunkach zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny?*

Z głównym problemem badawczym koresponduje hipoteza robocza stanowiąca przypuszczenie, zgodnie z którą: *doskonalenie przygotowań samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej do realizacji zadań w warunkach zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny wymaga zintegrowania przygotowań obronnych SPZOZ-ów z całokształtem przygotowań obronnych państwa, co wymaga m.in. zmian rozporządzenia Rady Ministrów z 27 października 2023 r. w sprawie przygotowania i wykorzystania podmiotów leczniczych na potrzeby obronne państwa, a także wypracowania reguł współdziałania z innymi podmiotami realizującymi zadania obronne.*

Hipotezy cząstkowe zostały sformułowane odpowiednio do problemów szczegółowych:

- *Organizacja ochrony zdrowia w Polsce opiera się na systemie publicznej służby zdrowia, finansowanym głównie z Narodowego Funduszu Zdrowia. Działalność leczniczą, polegającą na udzielaniu świadczeń zdrowotnych, tj. podejmowaniu działań służących zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu lub poprawie zdrowia prowadzą natomiast podmioty lecznicze, w tym samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej.*
- *Samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej odgrywają znaczącą rolę w systemie obronnym Rzeczypospolitej Polskiej ponieważ w czasie wojny są odpowiedzialne za realizację świadczeń zdrowotnych w warunkach zwiększonej liczby pacjentów.*
- *Organizacja przygotowań podmiotów leczniczych na potrzeby obronne państwa realizowana jest jedynie w oparciu o postanowienia rozporządzenia Rady Ministrów z 27 października 2023 r. w sprawie przygotowania i wykorzystania podmiotów leczniczych na potrzeby obronne państwa. Przy czym luki prawne,*

które pojawiły się w nowym akcie prawnym powodują, iż samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej realizują wyłącznie zadanie w zakresie wyłączenia od obowiązku pełnienia czynnej służby wojskowej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny. Ponadto brak jest jasnych zasad współdziałania i współpracy z innymi elementami systemu obronnego państwa, w tym z Ministerstwem Obrony Narodowej.

- *Aby samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej mogły sprawnie działać w sytuacji zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa państwa oraz w czasie wojny, konieczne jest wprowadzenie zmian w przepisach prawnych, przede wszystkim w rozporządzeniu Rady Ministrów z 27 października 2023 r., w strukturach organizacyjnych i funkcjonowaniu tych placówek, a także określenie reguł współdziałania z innymi podmiotami realizującymi zadania obronne.*

Tak sformułowane hipotezy, jak można przeczytać na 30 stronie doktoratu, były weryfikowane w przyjętej metodzie naukowej w jej poszczególnych etapach przy zastosowaniu odpowiednich metod, technik i narzędzi badawczych. Przyjęty przez Doktorantkę proces badawczy, w tym określone i zweryfikowane hipotezy korespondują ze sformułowanym problemem badawczym. Zastosowane przez Autorkę metody, techniki i narzędzia badawcze pozwoliły na zebranie materiału i sformułowanie wniosków, a tym samym rozwiązanie problemu badawczego.

Uwzględniając powyższe należy stwierdzić, że przedłożona do recenzji praca doktorska mgr Małgorzaty Terleckiej-Maciejewskiej zawiera oryginalne rozwiązanie problemu badawczego.

Poziom ogólnej wiedzy teoretycznej Kandydatki do stopnia naukowego w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie

Ustalenie poziomu ogólnej wiedzy w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie przeprowadzono na podstawie szczegółowej analizy treści rozprawy doktorskiej. Przeprowadzona analiza przeprowadzona została w celu ustalenia czy Doktorantka opanowała wiedzę umożliwiającą właściwe rozumienie pojęć oraz teorii występujących w naukach o bezpieczeństwie, a także – co równie ważne – czy posiada zdolność

płynnego korzystania ze zgromadzonego w ramach dyscypliny dorobku naukowego, jego krytycznej analizy oraz rozbudowywania tego dorobku w ramach prowadzonych badań własnych.

Rozprawa doktorska ma konstrukcję problemową. Składa się ze wstępu, pięciu rozdziałów oraz zakończenia. Uzupełniają ją tabele, schematy, wykresy oraz załączniki pozwalające lepiej udokumentować treści zawarte w poszczególnych rozdziałach. Rozdziały z wyjątkiem pierwszego, opatrzonego tytułem: *Założenia badawcze*, zawierające informacje na temat przeprowadzonego procesu badawczego, zakończone są wnioskami. Analiza zawartości dysertacji wykazuje, że Autorka posiada znaczną wiedzę w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie. W pracy ujęta została problematyka związana z prawno-organizacyjnymi aspektami bezpieczeństwa zdrowotnego i jego miejscem w systemie obronnym państwa, organizacją przygotowań podmiotów leczniczych do działań w sytuacji zewnętrznego zagrożenia państwa i w sposób szczególnych w czasie wojny. Na podkreślenie zasługują zawarte w rozdziale ostatnim autorskie propozycje kierunków doskonalenia realizowanych przygotowań samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej na potrzeby obronne państwa. Interesującą częścią pracy są także rozdziały trzeci i czwarty ze względu na ich znaczenie w formułowaniu wniosków końcowych i rekomendacji dotyczących doskonalenia systemu obronnego państwa, ze szczególnym uwzględnieniem stanowiącego jego ważną część, bezpieczeństwa zdrowotnego.

W toku badań wykorzystane zostały teoretyczne, jak i empiryczne metody badawcze odpowiadające przedmiotowi badań. Ich zastosowanie pozwoliło na uzyskanie poszukiwanych odpowiedzi weryfikujących przejętą hipotezę. Zawarte w dysertacji podstawowe ustalenia oparte zostały w dużej mierze na badaniu aktów normatywnych dotyczących poruszanej problematyki. Oprócz tego przy pisaniu pracy wykorzystano publikacje zwarte, artykuły oraz strony internetowe. Wykorzystana została różnorodna literatura przedmiotu. Poprawnie skonstruowane zostały arkusze ankiet i wywiadu. Doktorantka umiejętnie posługuje się przypisami, które dobrze dokumentują zawarte w tekście treści.

Reasumując, mgr Małgorzata Terlecka-Maciejewska wykazała się ogólną wiedzą teoretyczną w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie, co stanowi jedną z przesłanek

koniecznych do wypełnienia art. 187 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce dotyczących „przedmiotu rozprawy doktorskiej”.

Umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej

Opracowanie rozprawy doktorskiej wymaga umiejętności samodzielnego prowadzenia pracy naukowej, ponieważ jednym z ocenianych kryteriów każdej dysertacji jest kwestia oryginalności zaprezentowanych przez jej autora rozwiązań problemu naukowego. Od umiejętności prawidłowego formułowania celu badań, problemów badawczych, konstruowania hipotez, doboru metod, technik i narzędzi badawczych zależy właściwe prowadzenie procesu badawczego. Zastosowana przez Autorkę metodyka prowadzenia badań zaprezentowana została w rozdziale pierwszym, (strony: 21-40) zawierającym metodologiczne podstawy rozprawy doktorskiej. Zdefiniowany został główny problem badawczy, problemy szczegółowe, sformułowana została główna hipoteza (co szczegółowo zostało już przedstawione). Opisano także etapy badań, a problemom szczegółowym właściwie przyporządkowano rozdziały merytoryczne w celu weryfikacji przyjętej hipotezy. Podniosło to *czytelność* metodologiczną procedur zastosowanych w dysertacji.

Wskazując na ocenę metodologiczną rozprawy należy zwrócić uwagę na poprawne określenie problemu i celu badań, jak również problemów badawczych oraz hipotezy. Cel badań podjętych przez Doktorantkę i zawarty w dysertacji jest zrozumiały, właściwie osiągany w poszczególnych etapach badań. Weryfikacja hipotez roboczych umożliwiła osiągnięcie celu badań.

Wskazane w dysertacji ograniczenia uznać należy za prawidłowo zdiagnozowane i opisane. Doktorantka w tej części pracy wskazała zarówno mocne jak i słabe strony zastosowanych metod, technik i narzędzi, a także odniosła się do ograniczeń wynikających z podjętego przedmiotu badań oraz zaprezentowała założenia organizacji samego procesu badawczego, którego prawidłowe przeprowadzenie wymaga nie tylko wiedzy merytorycznej, ale także znajomości metodologii badań i umiejętności krytycznego myślenia.

Mając na uwadze zastosowany w dysertacji przez Autorkę warsztat metodologiczny oraz wnioski wynikające z analizy treści poszczególnych rozdziałów

pracy, uwzględniających zarówno wymiar deskryptywny poruszanego problemu badawczego, jak i część analityczno-prognostyczną rozprawy, pomimo drobnych niedociągnięć, stwierdzam, że mgr Małgorzata Terlecka-Maciejewska wykazała się umiejętnością samodzielnego prowadzenia pracy naukowej.

Ocena merytoryczna rozprawy

Przedstawiona do recenzji rozprawa doktorska składa się z pięciu rozdziałów, tworząc spójną całość. We wstępie zidentyfikowany został obszar badań wraz z uzasadnieniem jego wyboru. Zaprezentowano także strukturę pracy, która nie budzi zastrzeżeń. Rozdział pierwszy zawiera metodologiczne podstawy rozprawy doktorskiej. Zdefiniowany został główny problem badawczy oraz problemy szczegółowe. Zdefiniowane problemy szczegółowe należy uznać za poprawne. Wątpliwości nie budzą też zastosowane metody badawcze. Stosownie do przyjętego celu badań, w kontekście problemu badawczego, sformułowana została główna hipoteza. opisano także etapy badań, a problemom szczegółowym właściwie przyporządkowano rozdziały merytoryczne w celu weryfikacji przyjętej hipotezy. Podniosło to *czytelność* metodologiczną procedur zastosowanych w dysertacji.

Rozdział drugi stanowi wprowadzenie do zasadniczych rozważań, określonych w problemie badawczym, tworząc dobrą podstawę merytoryczną do realizacji kolejnych rozdziałów. Autorka zaprezentowała w nim problematykę związaną z kształtowaniem się systemu opieki zdrowotnej w Polsce. Co prawda rozważania dotyczą przede wszystkim funkcjonujących obecnie rozwiązań, nie mniej procesy związane z rozważanym w tym rozdziale problemem badawczym ukazane zostały w szerszej perspektywie uwzględniając rozwiązania stosowane od czasu odzyskania niepodległości przez Polskę w 1918 r., w okresie II Rzeczypospolitej, następnie Polski Ludowej oraz w okresie transformacji ustrojowej.

Interesujące wnioski płyną z zaprezentowanych rozwiązań zawartych w kolejnym rozdziale. Autorka skoncentrowała się na przedstawieniu systemu obronnego państwa oraz samych przygotowań obronnych w ujęciu prawno-organizacyjnym z uwzględnieniem zakresu zadaniowego podmiotów leczniczych na potrzeby obronne. Rozdział ten stanowi wprowadzenie do rozważań dotyczących przygotowań obronnych

samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej do działań w warunkach zagrożenia bezpieczeństwa państwa. Ciekawe analizy dotyczą kwestii planowania zadań na potrzeby obronne państwa w sposób szczególnie realizowanych przez SPZOZ. Po analizie treści tego rozdziału wydaje się, że lepiej jego zawartość odzwierciedlałby tytuł bardziej artykułujący miejsce przygotowań obronnych w systemie obronnym państwa.

Autorski koncept rozwiązań dotyczących kierunków doskonalenia przygotowań samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej na potrzeby obronne państwa zawiera rozdział piąty. Zakreślone zostały propozycje zmian w zakresie doskonalenia samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej na potrzeby obrony państwa, uwzględniające zarówno wymiar prawny, organizacyjno-instytucjonalny, jak i kwestię zintegrowania z przygotowaniem obronnymi realizowanymi przez pozostałe elementy systemu obronnego państwa. Ciekawych wniosków dostarczyły przeprowadzone badania empiryczne, którymi objęto ekspertów zajmujących się problematyką bezpieczeństwa (kwestionariusze ankiety oraz wywiadu zawierają załączniki).

Zaprezentowana koncepcja uwzględniając poszczególne jego elementy musi brać pod uwagę wyzwania, które występują lub mogą wystąpić w środowisku bezpieczeństwa. Z całą pewnością dotyczy to szerokiego zakresu zagrożeń wraz z kwestią ochrony zdrowia w warunkach okupacji – o czym Autorska wspomina na stronie 171, zakładając, że w czasie tym podmioty lecznicze będą realizowały zadania w odniesieniu do ludności cywilnej ale z uwzględnieniem „potrzeb obronnych państwa”. Proszę w czasie obrony rozprawy doktorskiej o szersze rozwinięcie tej koncepcji, jak również uzasadnienie kwestii doboru ekspertów i osób ankietowanych oraz ograniczenie wyników badań do stołecznych podmiotów leczniczych (strony 38-39). Co prawda zagadnienia te można odnaleźć na kartach doktoratu, ale są one rozproszone.

W zakończeniu dysertacji zamieszczone zostały wnioski wynikające z poszczególnych rozdziałów. Dokonano oceny zakresu rozwiązania przyjętego głównego problemu badawczego. Na podkreślenie zasługuje fakt, że problem badawczy zaprezentowany został wielopłaszczyznowo, a wnioski wynikające z poszczególnych rozdziałów, zawierające rekomendacje mogłyby być implikowane w obszarze bezpieczeństwa narodowego.

Reasumując, praca, co zasługuje na podkreślenie, napisana została poprawnie pod względem formalnym, a jej język jest klarowny i zrozumiały, zauważalne są jedynie drobne niedociągnięcia o charakterze redakcyjnym oraz „literówki”. Wykorzystana literatura i źródła nie nasuwają zastrzeżeń, wszystko to świadczy o dużej rzetelności Autorki w trakcie pisania dysertacji.

Wnioski końcowe

Praca doktorska zawiera zasadniczo wszystkie najważniejsze elementy merytoryczne poprawnych odpowiedzi na postawione przez mgr Małgorzatę Terlecką-Maciejewską pytania badawcze. Główną konstrukcję nośną realizacji tych odpowiedzi stanowią dwa ostatnie rozdziały, które przesądzają o wartości autentycznego dorobku naukowego zawartego w recenzowanej dysertacji. Małgorzata Terlecka-Maciejewska w pracy doktorskiej zawarła najważniejsze wyniki swoich dociekań, które stanowią w sumie zwięzłą narrację dotyczącą ważnych problemów odnoszących się do kwestii doskonalenia procesu przygotowania samodzielnych zakładów opieki zdrowotnej na potrzeby obronne państwa. Autorka sumuje dotychczasowy dorobek w tej dziedzinie, a także poszerza go o nowe interpretacje.

Obok wielu opisanych wyżej sukcesów odniesionych przy rozwiązywaniu złożonego problemu badawczego w rozprawie dostrzec można pewne usterki formalne i niedociągnięcia, które są trudne do uniknięcia przy tak złożonym temacie. W podrozdziale 2.1. przy analizowaniu różnych doświadczeń płynących z historii (s. 46) można dojść do przekonania, czytając o dekreście Rady Regencyjnej, że odrodzona po latach rozbiorów Polska istniała już w kwietniu 1918 r., a tymczasem niepodległość odzyskała dopiero w listopadzie. Warto byłoby także szerzej spojrzeć na konstytucję z 1935 r. w oparciu o nowsze opracowania (s. 42), choć z punktu widzenia przyjętego problemu badawczego są to oczywiście wątki poboczne. Wydaje się, że praca doktorska zyskałaby gdyby uwzględnione zostały i przeanalizowane także rozwiązania dotyczące rozpatrywanego problemu badawczego stosowane w innych państwach. Proszę, aby kwestie te Doktorantka przedstawiła podczas obrony doktoratu.

Zauważone w rozprawie doktorskiej niedociągnięcia nie umniejszają wysokiej oceny merytorycznej i wartości poznawczej pracy. Przesądzają o tym bardzo dobre opisy, oparte na pogłębionej wiedzy, dotyczące oceny procesu oraz propozycji zmian w tym procesie, których celem jest jego optymalizacja. Uzyskane wyniki z badań mogą stanowić inspirację dla czynników odpowiedzialnych za przygotowania obronne państwa. Realizacja projektu wymagała od Autorki dużego zasobu wiedzy oraz nakładu pracy w trakcie prowadzonych badań, a także odpowiednio zorganizowanego warsztatu badawczego.

Recenzowana rozprawa doktorska mgr Małgorzaty Terleckiej-Maciejewskiej pt.: *Przygotowanie samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej na potrzeby obronne państwa* spełnia warunki określone w art. 187 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Prezentuje ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej, a także stanowi oryginalne rozwiązanie problemu naukowego. Wnoszę zatem o przyjęcie rozprawy doktorskiej Pani mgr Małgorzaty Terleckiej-Maciejewskiej i dopuszczenie jej do publicznej obrony.

prof. dr hab. Tomasz KOŚMIDER